

ἀγγείων τῆς Αὐστραλίας. Κατὰ τύχην ἔστημεν πλησίον πτώματός τινος φέροντος τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ὃ δὲ συνοδεύων ἡμᾶς μοναχὸς παρατηρεῖ, ὅτι τὸ πτώμα τοῦτο καίτοι τοιοῦτοτρόπως ἐνδεδυμένον, οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ τάγμα του. „Ὡς βλέπετε, ἐξηκολούθησε λέγων, τῷ λείπουν τὰ σανδάλια. Ἡ οἰκογένειά του ἐξηλείφθη μὲ τὸν καιρόν, ἐπειδὴ ὅμως ἀπαξ ἡ θέσις του εἶνε πληρωμένη, πρέπει αὐτὸς νὰ μένῃ ἐδῶ. Βαθυμηδὸν ὅμως τὰ φορέματά του ἐχάλασαν ὅλως διόλου καὶ δὲν ἔμπορεύσε πλέον νὰ τὰ ἔχῃ, δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ εὐσπλαγχνίας („per carita“) τὸν ἐφορέσαμε φόρεμα καπουκίνου.“

Ὀλίγον ἀπωτέρω ῥίπτομεν τὰ βλέμματα ἡμῶν ἐντὸς ὑαλίνης θήκης ἐπὶ πτώματος παιδός, ὅστις φέρων κομφὴν καὶ καινουργῆ ἔνδυμασίαν μετὰ χειροκτίων κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρός του ψιᾶθινον πῖλον. „Ὡς βλέπετε, λέγει πάλιν ὁ μοναχός, ἡ μήτηρ ἔπραξε πολλὰ διὰ τὸ τέκνον της. Ὅταν ἀπέθανεν, ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε πολλοὺς πόρους, κατόπιν ὅμως ὅταν ἡ κατάστασίς της πολὺ ἐβελτιώθη, ἡ μήτηρ παρήγγειλε δια τὸν υἱὸν της τὴν νέαν αὐτὴν ἔνδυμασίαν καὶ δια νὰ διατηρηθῇ καλλίτερα ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ὑαλίνην θήκην.“

Μεταξὺ ἄλλων εἶδομεν καὶ νεαρόν τινα ἄνδρα κρατοῦντα ἀπὸ τῆς χειρός νεάνιδα. Ἀμφότεροι φέρουσι νυμφικὴν στολήν, καὶ θὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, διότι ἀμφότεροι ἀπέθανον τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των. Εἰς τὰς μακρὰς αἰθούσας παρατηροῦμεν ἐπίσης οὐχὶ μικρὸν ἀριθμὸν γαλῶν. Κατ' ἀρχὰς ἡ θεὰ αὐτῶν ἐνέπνευσεν εἰς ἡμᾶς

φρίκην, ἀλλ' ἐρωτήσαντες ἐμάθομεν, ὅτι διατηροῦνται αὐταὶ πρὸς τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προφυλάττωσι τοὺς νεκροὺς αὐστηρῶς καταδιώκουσαι τοὺς ἐμφρανιζομένους μῦς. Αἱ πλούσιαι οἰκογένειαι τοῦ Παλέρμου, αἵτινες κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον καταθέτουσι τοὺς νεκροὺς των εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς Μονῆς τῶν Καπουκίνων, δὲν κάμνουσιν ἐπομένως ἄλλο, παρὰ ἐκθετοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν θεάν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη φθάνει εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωηρότητός της τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν, διότι τότε ἐν τοῖς ὑπογείοις τούτοις τελεῖται μεγαλοπρεπὴς λειτουργία καὶ αἱ οἰκογένειαι ἐπισκέπτονται ἐπισήμως τοὺς ἀποθανόντας αὐτῶν συγγενεῖς. Εἰς τὰς πλουσίας δὲ ἐκείνας καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐντύπωσιν ἀποβλεπούσας οἰκογενείας οἱ δεχόμενοι τὰς ἐπισκέψεις νεκροὶ εἶνε πάντοτε ἐπίσης πλουσίως ἐνδεδυμένοι ὅπως καὶ οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτοὺς οἰκεῖοι.

Ταῦτα ἀποδεικνύουσι πῶς καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν σοβαρὰν τῶν νεκρῶν κατοικίαν πάντοτε ἐπικρατεῖ τὸ κατ' ἐπίφασιν παρα τοῖς νοτίοις Ἰταλοῖς. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ αὐστηρὸς θάνατος δὲν κατώρθωσε νὰ περιστείλῃ καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν ταύτην. Τί δὲ νὰ εἰπῶμεν περὶ τῶν Καπουκίνων, τῶν ἀπατηλῶν τούτων μεσιτῶν μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς, παρ' οἷς οὐδὲν ἀληθὲς δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ; Ὅντα φασματώδη καὶ ἀπατηλά, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα γινόμενα μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι παρὰ τῷ λαῷ τούτῳ, ζῶντα μόνον διὰ τὸ κατ' ἐπίφασιν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποδυνήσκοντα.

Δρ. Ε. Μ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΑΙΚ. ΑΛ. Κ

(Ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν.)

Τὰ χελιδόνια, τὰ τρελλὰ καὶ ἑξένοιαστα πουλιά,
Ἵσαν ἔλθ' ἡ ὥρα ἡ ὑστερνὴ τοῦ θᾶ νὰ πᾶν ᾿ς τὰ ξένα,
Τὰ παίρνει τὸ παράπονο καὶ χάνουν τὴ λαλιά
Καὶ φτερουγίζουν λυπημένα.

Κι' ὁ δύστυχος τραγουδιστὴς τοῦ θαῦρη τῇ φωνῇ;
Πρὶν φύγῃ, πρὶν τῇ γαλανῇ πατρίδα του ἀφήσῃ,
Ἐνῷ ἡ καρδιά του σχίζεται, κ' ἐνῷ πονεῖ, πονεῖ,
Τί θέλετε νὰ τραγουδήσῃ;

Ἀχ! ἄλλο δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῇ, παρὰ πῶς ὅσῳ ζῇ
Ἐκεῖ μακρὰ, ᾿ς τὴν ἑξένη γῆ — γιὰ πάντα ἐδῶ κρυμμένη
Μεσ' ᾿ς τὰ ὑστερνὰ τὰ λόγια του, μὲ τῇ φωνῇ μαζί
Κ' ἡ εὐτυχία του θὰ μένῃ.

22. Ἰουλίου 1885.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

19. ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ἢ ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΗΤΙΣΜΟΣ ἐνώπιον τῆς ἐπιστήμης, μετὰ παραρτήματος περὶ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ ὑπὸ ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΦΟΥΣΤΑΝΟΥ, ἱατροῦ. Ἐν Ἐρμουπόλει, 1885. Σελ. 11. καὶ 122. Μετ' ἐπιστημονικῆς ὁρθεοπέας καὶ εὐθυκρισίας ἐξετάζονται τὰ περίεργα ταῦτα ζητήματα ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κ. Φουστάνου, ὅστις καθίστησιν ἡμῖν γνωστὰ δι' εὐλήπτου ἅμα γλώσσης τὰ περὶ ὑπνωτισμοῦ πορίσματα τῆς ἱατρικῆς, θεραπευτικῆς καὶ ἱατροδικαστικῆς. Ἡ ἱστορικὴ περὶ δεισιδαιμονιῶν καὶ μαγείας ἐκθεσις ἐν τῷ παραρτήματι καὶ ἡ περὶ πνευματισμοῦ μάλιστα μελέτη εἶνε ἀξία τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἡμετέρων Ἀναγνωστῶν, διότι αἱ περὶ αὐτοκινήτων τραπεζῶν καὶ περὶ πνευματισμοῦ καταχωρισθεῖσαι ἐν τῇ Κλειῷ πραγματεῖαι ἔδωκαν τῷ κ. Φου-

στάνῳ τὸ ἐνδύσιμον, ὅπως ἐκθέσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γνώμην οὐχὶ πρὸς ματαιὰν τοῦ λόγου κατανάλωσιν εἰς προσωπικὰς ἀντεγκλήσεις — ὡς δυστυχῶς συνέβη πάντοτε ἐν τῇ ἀνακινήσει τοιούτων παρ' ἡμῖν ζητημάτων —, ἀλλὰ πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς λογικῆς καὶ ἀνάδειξιν τῶν διδαγμάτων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης.

20. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝ, ποίημα ἠρωϊκὸν τὰς Ἑλληνικὰς ρέζας ἀπάσας, ὡς τρεῖς χιλιάς ἑκατὸν πεντήκοντα ἀριθμουμένας, ἥδιστα μαθητέας ἐν στίχοις ἐξακοσίοις ἐπτακαίδεκα συνέχον. Ἀλλὰ πρὸς ἐστὶ βοηθείαις λατινικῇ διόστιχος μετάφρασις. Ἀπάντων χάριν τῶν ἐλλήνιζοντων προδυνουμένων. Θανασιῶν Γερφωδοῦ ἐτελείωσε τέχνη.